

Sygn. akt VI Ka 13/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

przy udziale Przedstawiciela Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ostródzie Mirosławy Perzanowskiej

po rozpoznaniu w dniu 09 lipca 2020 r. w Elblągu

sprawy

D. K., s. J. i E., ur. (...) w N. oskarżonego o czyn z art. 57 § 1 kks i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 05 listopada 2019 r. sygn. akt II W 178/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego D. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. B. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 13/20

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 13/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 05 listopada 2019r. sygn. akt II W 178/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	zarzut rażącej niewspółmierności kary grzywny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego D. K. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny, były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary.</p> <p>W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Mianowicie zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art.</p>		

447 § 1-3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Pomimo rozszerzenia granic kontroli odwoławczej w zakresie wskazanym w art. 447 § 1-3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, sąd odwoławczy pozostaje związany podniesionymi zarzutami (art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks). A contrario z § 2 art. 447 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks wynika, że zaskarżenie wyroku w części dotyczącej kary powoduje, że wyrok staje się prawomocny w części dotyczącej orzeczenia o winie (por. Dariusz Świecki Komentarz aktualizowany do art. 447 Kodeksu postępowania karnego; Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 229; wyrok SN z 19.09.2001 r., III KKN 168/01, OSNKW 2001/11-12, poz. 97, z glosą A. Gaberle, OSP 2002/5, poz. 67, s. 247). O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Obrońca oskarżonego D. K. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie o sygn. akt II W 178/19 z dnia 05 listopada 2019r. w części dotyczącej kary. Autor skargi nie zakwestionował tym samym rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego odnośnie obu przypisanych mu wykroczeń skarbowych. Jeżeli zatem wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, wobec zakazu reformationis in peius (art. 434 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks), nie może dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez zmianę opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać

sprawy do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Jedynie zatem przez pryzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks, ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks, jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Godzi się jedynie zaznaczyć, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski, zarówno co do winy oskarżonego w zakresie obu przypisanych mu wykroczeń skarbowych, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy karno – skarbowe, jak i w konsekwencji wymiaru i rodzaju orzeczonej wobec niego kary grzywny w kwocie 3500 zł.

Reasumując, tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, nie

można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

Brak jest zatem podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w prawidłowe, a zarazem prawomocne rozstrzygnięcia co winy.

Ustosunkowując się natomiast do istoty sformułowanego zarzutu, zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego D. K., a dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny wyrażającej się w zbyt surowym potraktowaniu oskarżonego - należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara przekracza stopień zawinienia oskarżonego, nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu wykroczeń skarbowych, także nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej, jest całkowicie bezzasadne.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezasadnym, jego zdaniem, wymierzeniu oskarżonemu surowej kary grzywny, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać ma się postawa oskarżonego, który – zdaniem skarżącego – podejmował w imieniu spółki cywilnej działania „(...) mające na celu doprowadzenie do uiszczenia nie wpłaconego w terminie podatku poprzez złożenie do Urzędu Skarbowego w O. wniosku o złożenie na raty powstałej zaległości (...)”, a ponadto przyczyną powstania zaległości podatkowych była trudna sytuacja finansowa spółki cywilnej, co skutkowało zajęciem kont bankowych spółki i ostatecznie jej zamknięciem. W ocenie skarżącego wadliwość

zaskarżonego rozstrzygnięcia o karze jest przede wszystkim konsekwencją nie uwzględnienia i nie nadania przez sąd meriti odpowiedniej wagi powyższym okolicznościom łagodzącym.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti żadnych istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w określonych w wyroku wymiarze, jest obarczone rażąco niewspółmiernością w sensie surowości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 12 kks i art. 13 kks. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować

(OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 12 kks i art. 13 kks) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja

obrońcy oskarżonego okazała się nieskuteczna.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 12 § 2 kks Sąd wymierza karę, środek karny lub środek według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, środek karny, lub inny Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie (art. 13 § 1 kks).

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych organizujących społeczeństwo, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi o to, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza

dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanых postaw. Nawet bowiem osoby skazane należy wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

W poddanej kontroli sprawie nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny albowiem rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do niego obciążająco oraz jakich dopatrył się okoliczności łagodzących i czym kierował się wymierzając sprawcy za przypisane mu wykroczenia skarbowe karę grzywny w kwocie 3500 zł..

Przede wszystkim, wbrew wywodom apelującego, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na pełną aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględniła elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wysokości 3500 zł., prawidłowo zaakcentował jako okoliczności obciążające wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej (oskarżony swoim zachowaniem uszczuplił należności publicznoprawne w

łączonej kwocie ponad 24.000 zł. z tytułu podatku od towarów i usług oraz podatku pobranego od wynagrodzeń pracowników), znaczny czasookres inkryminowanego zachowania, wielość naruszonych przepisów ustawy karno – skarbowej oraz stopień winy i postać zamiaru.

Sąd I instancji badał także, czy po stronie oskarżonego wystąpiły okoliczności mające wpływ na jego łagodniejsze potraktowanie (dotychczasową niekarność) i nadał im stosowną wagę, o czym świadczy fakt wymierzenia mu kary grzywny w wymiarze nieznacznie odbiegającej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za tego rodzaju wykroczenia. Zgodnie bowiem z treścią art. 48 § 1 kks w zw. z art. 50 kks sąd mógł wymierzyć karę grzywny w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, zwiększonej jeszcze połowę, tj. do trzydziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, czyli od 210 zł. do 63.000 zł.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy, w pełni zastosował się do określonych w art. 12 kks i 13 kks dyrektyw wymiaru kary grzywny, tzn. kierował się oceną stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy oraz potrzebami w zakresie indywidualnoprewencyjnego i ogólnoprewencyjnego oddziaływania kary. Sąd ma także obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, przy czym w niniejszej sprawie ustalenie tychże

okoliczności nie było możliwe, ale wyłącznie z przyczyn leżących po stronie oskarżonego, który nie przebywa pod żadnymi ze znanych adresów, co implikowało konieczność zastosowania trybu postępowania wobec nieobecnego.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego D. K. za przedmiotowe wykroczenia.

Przede wszystkim, jak zasygnalizowano to we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej uprawniona, gdyż w odpowiedni sposób uwzględniła elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Ponownie należy wskazać, że Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wysokości 3500 zł. prawidłowo wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej, znaczny czasookres inkryminowanego zachowania, wielość naruszonych przepisów ustawy karno – skarbowej oraz stopień winy i postać zamiaru, zaś jako okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność.

W tym miejscu godzi się zaakcentować, że obrońca wyeksponował w środku odwoławczym jedynie korzystne dla oskarżonego aspekty, a

całkowicie pominął wskazane powyżej zasadnicze dla wymiaru kary fakty. Odnośnie zaś wymiaru orzeczonej kary grzywny, należy stwierdzić, że kwota 3500 zł. nie jest wygórowana i jedynie nieznacznie przewyższa kwotę minimalnego miesięcznego wynagrodzenia, a zatem mieści się w granicach realnej egzekucji. Dodać należy, że na etapie postępowania wykonawczego oskarżonemu przysługuje uprawnienie wystąpienia z wnioskiem o rozłożenie grzywny na raty.

Tak bardzo przez autora skargi akcentowana, a zarazem stanowiąca fundamentalny argument apelacji, okoliczność złożenia przez spółkę wniosku o rozłożenie na raty zaległości podatkowych - także nie może doprowadzić do negatywnej weryfikacji zaskarżonego rozstrzygnięcia i skutkować wydaniem orzeczenia reformatoryjnego zgodnego z oczekiwaniami obrońcy. Po pierwsze, obrońca nie składał przed sądem I instancji wniosku dowodowego o pozyskanie z Urzędu Skarbowego informacji w tym przedmiocie. Po wtóre, z dokumentów przesłanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. (w wyniku uwzględnienia przez sąd odwoławczy wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji) wynika, że to nie oskarżony, ale współoskarżona i zarazem wspólnik spółki cywilnej - (...) wystąpiła w dniu 27 listopada 2017r. do Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. z wnioskiem o rozłożenie na raty zaległości podatkowych i uwolnienie rachunku bankowego z egzekucji. Po trzecie, te działania okazały się całkowicie nieskuteczne i nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, z czym wnioskodawczyni musiała się liczyć.

Jak wskazał bowiem Naczelnik US w negatywnej decyzji z dnia 16 stycznia 2018r., powodem nie uwzględnienia wniosku i odmowy rozłożenia na raty zaległości podatkowych spółki było niewystąpienie koniecznych przesłanek określonych w art. 67a § 1 ustawy Ordynacja podatkowa aby udzielić wnioskowanej ulgi, tj. brak było ważnego interesu podatnika (nie wystąpiła wyjątkowa sytuacja, którą należało zakwalifikować jako nadzwyczajną, nieprzewidywalną, losową, niezawinioną i wykraczającą poza zwykły bieg spraw życiowych) i ważnego interesu publicznego (udzielenie ulgi stawiałoby spółkę w sytuacji uprzywilejowanej względem innych podatników, a ponadto sprowadzałoby się kredytowania działalności gospodarczej). Odmawiając udzielenia wnioskowanej ulgi, organ podatkowy wziął również pod uwagę posiadany przez spółkę majątek oraz możliwość zaspokojenia z niego należności budżetowych. Reasumując brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o rozłożenie na raty zaległości podatkowych.

Odnosnie drugiego aspektu podniesionego w apelacji, godzi się jedynie poczynić uwagę tej treści, że zajęcie rachunku dłużnika stanowi podstawową i pierwszoplanową czynność egzekucyjną. Nie sposób zatem przyjąć, że okoliczność ta miałaby w jakimkolwiek sposób determinować wymiar kary grzywny orzeczonej właśnie za nieregulowanie należności publicznoprawnych.

Po dokonaniu analizy wszystkich okoliczności sprawy należało wyprowadzić wniosek, że postulat autora skargi o obniżenie wymiaru kary grzywny, był całkowicie

nieuprawniony i nie poparty przekonującą argumentacją.

Sąd Rejonowy zatem właściwie dostosował karę do zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 12 kks i 13 kks. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu wykroczeń. Wymierzona oskarżonemu kara stanowi konieczną, a zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów represję karną za popełnione wykroczenia skarbowe i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze zostaną zrealizowane.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku zarzucanego mu przez obrońcę oskarżonego uchybienia rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks utrzymał w

mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie orzeczonej grzywny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji uchybienia - brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary grzywny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o karze grzywny	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

W świetle wymowy całokształtu ujawnionych okoliczności i dowodów determinujących wymiar kary, kompleksowo i prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary i wniosku zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego – Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, utrzymał w mocy wyrok w zaskarżonej części, jako w pełni słuszny i trafny.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>Uwzględniając konieczność uiszczenia przez oskarżonego grzywny oraz uregulowania innych ciężących na nim zobowiązań finansowych, na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, sąd odwoławczy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 4, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714), zgodnie z wnioskami, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. B. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>

7. PODPIS

